

אדם נדיר ויקר במיוחד / מיכה שטראוס

היום נביא למנוחת עולמים אדם נדיר ויקר במיוחד. אבנר דיין היה שמו.

היחסים שלי עם אבנר היו יחסי שנאה/אהבה. בשנותי הצעירות הייתי זביל אמיתי. יצור צעיר, פעור, לא מפותח וחסר הבנה לחיים. את הסיפורים על השנים הללו אשמור ליום אחר, רק אומר פה שהיו אלה שנים קשות. כמעט כל פגישה שלי עם אבנר בשנים אלה הייתה מתפתחת למופע של גיצים וניצוצות, והוא דאג שאדע וארגיש זאת.

כאשר חזרתי לקיבוץ, ביולי של שנת 2000, הייתי כבר אדם אחר, אך בקיבוץ שמרו לי חסד טרור נעורים. היו פה בקיבוץ רבים ורבות, שלא ראו בעין יפה את שובי הביתה, ודאגו שאדע וארגיש זאת גם... כאשר לאבנר היה יום הולדת 60, היה זה אירוע גדול ומרשים, עם חברים רבים שבאו לאחל לו מזל טוב. החגיגה התקיימה במוסך הפלחה, ואני מצאתי את עצמי יורד לשם ברגל - למרות שכמובן לא הוזמנתי.

מרחוק, בהתקרבי לאט אל המוסך, ראיתי את אבנר יושב בשולחן עם חברים. מבטו, אשר קלט אותי מתקרב, חקוק במוחי עד היום. זה היה מבט של אימה ופחד... ניגשתי אליו ואמרתי לו שאני רוצה לשוחח עמו רגע בחוץ. הוא יצא אחרי ועמדנו לבד רגע מחוץ למוסך ולמסיבה הגדולה. בעודו בוהה בי בפחד, אמרתי לו: "באתי היום לומר לך סליחה. לומר לך שאני מצטער אם אי פעם פגעת בי. הייתי צעיר, אידיוט וחסר מושג והערכה לאנשים שחיים סביבי. אני מרגיש צער עמוק על איך שהתנהגתי כלפיך. אני לא יודע אם תוכל לסלוח לי אי פעם אך אני, מצידו מצטער עד עמקי נשמתו. מזל טוב אבנר" הסתובבתי והלכתי.

שנים רבות עברו, אבנר ואני התחלנו מערכת יחסים אחרת לגמרי, של אהבה גדולה. אבנר היה לי שכן לסטודיו במשך כמעט 10 שנים, ואני מברך על כל רגע שבילינו יחד, צחקנו, התחבקנו, ליטפתי לו את הקרחת ומשכתי לו בזקן בעודו אומר לי: "אידיוט!" בקול רם עם עיניים בוהקות ורושפות זעם - ואז מחייך חיוך גדול מאוזן לאוזן. למזלי הרב, מספר השנים בהם היינו אויבים מושבעים התגמד לעומת כל השנים של האהבה שחלקנו אחד עם השני. אבנר הלך לישון שנת צהרים נעימה ולא התעורר ממנה. אני רוצה לדמיין שבזמן שנתו לפתע נדלק אור יקר וועטף את אבנר והוא חמק החוצה לצד השני של הווילון שמפריד את עולם החיים מהעולם הבא. איזה מוות מפואר. מות צדיקים יש שיאמרו.... אני מסכים.

היה שלום חבר יקר ואהוב. אתגעגע אליך יותר ממה שחשבתי.
ידידך, מיכה "האידיוט" שטראוס